

ПЕРЕЦЬ

ВЕСЕЛА
РЕСПУБЛІКА

Валерій ЧМИРЬОВ

ЗАБОРОНЕНА ЗОНА

Анатолій ВАСИЛЕНКО

– Треба б судити вас за повну бездіяльність.
Але нагороджую з надією на майбутні успіхи.

Несподівані думки

- Ми єдині: народ на городах, а "народні" – на Мальдівах.
- Якщо суддя і з'їхав з глузду, то хіба що на дорогій іномарці.
- Можна вічно дивитись, як палає полум'я, як тече вода, але несила дивитись, як працює Верховна Рада.
- Обираємо ангелів – керують чорти.

Сергій КОЛОМІЄЦЬ.

с. Христинівка Христинівського району Черкаської області.

Шановні вищі посадові особи України!

Ви добре знаєте, хто до вас звертається. Так, так, це я, ваш улюбленець американський Долар. Бакс. «Зелений». Принаймі, ще так ви мене називаєте, так до мене звертається у своїх молитвах, бажаючи, аби я вас ніколи не покинув.

Так ось, до мене після ваших різдвяних свят прийшла в гості моя єдина в Східній Європі подруга – українська Гривня. Тепер єдина і дуже вірна. Хоч зі мною багато хто прагнув дружити. Досі гідко згадувати, як до мене лестився російський Рубль. Ну вже так стелився, без мила ліз... А тоді зібрав в Астані їхні Таньгу та Манат і давай мене перед ними паплюжити: мовляв, не дружить з тим підступним Доларом, він – Жовтий Диявол! Дружить лише зі мною, бо я зі «страні» духовних скреп! Про це мені молдовська Лея розповіла, вона теж хотіла зі мною дружити. Але недавно в Молдові президент помінявся, тож бідолашна Лея ледь встигла мені зателефонувати і коротко повідомити: «Прощавай, друже Доларе, нова влада вирішила мене віддати в гарем до російського Рубля!» І все. Досі не знаю, чи вона ще десь сидить замкнута в кишинівським підвалі, чи вже в Москві Рубль над нею глумиться.

Ох, і розсердився я тоді на Рубля! Ну просто, як кажуть брутальні москалі, «Блін!» – це в них є таке універсальний вигук для демонстрації найрізноманітніших скрепоносних почуттів, а також «безпределного» обурення. Ах, ти ж, – думаю собі, – євразійське стерво! В очі світиш, а поза очі ганиш? Добре, хай я Диявол, зате Золотий, а ти ж достеменний пен ь дерев'яний!» Так мені хотілося йому в пику зацідити, але ж виховання не дозволяє. Я ж – уособлення вільного демократичного світу, а не якийсь оспіваний у московському фольклорі

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ НАРОДНИЙ ЧАСОПИС «ПЕРЕЦЬ. ВЕСЕЛА РЕСПУБЛІКА»

Панове прихильники і творці сміхового мистецтва!

Генеральна Сміхова Адміністрація Веселої республіки «Перець» закликає всіх, хто не встиг досі передплатити наш журнал, ліквідувати цей прикрий недогляд.

АДЖЕ ПЕРЕДПЛАТА НА «ПЕРЕЦЬ» НІКОЛИ НЕ ПРИПИНЯЄТЬСЯ!

Крісоловладна громада Веселої республіки «Перець», керуючись єдиним прагненням відродити часопис і працюючи задля цього на громадських засадах, **закликає тисячі українців на батьківщині та за кордоном**, котрі вже передплатили журнал, активно долучитися до подальшої популяризації видання, аби часопис дістав «друге дихання» і вийшов у наступному півріччі по-козацьки змужнілим на нові читацькі простори.

Залучайте до передплати й купівлі журналу друзів і знайомих, закликайте заможних українців допомагати з передплатою людям небагатим, надсилайте пожертви на розвиток видання, **організуйте передплату журналу** для бібліотек, особливо районних і сільських, для сирітських шкіл-інтернатів і дитячих будинків сімейного типу.

СПІЛЬНИМИ ЗУСИЛЛЯМИ Й УСВІДОМЛЕННЯМ ЗАГАЛЬНОЇ МЕТИ МИ ПЕРЕБОРЕМО НЕГАРАЗДИ Й НЕСТАТКИ НИНІШНЬОГО ЛИХОЛІТТЯ.

Майбутнє – за нами. І воно буде могутнє силою, багате здобутками і життєрадісне, веселе духом!

НАГАДУЄМО УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ:

Для вітчизняних передплатників

Індекс (у Каталозі видань України, с.142)	Найменування	Періодичність виходу	Мінімальний строк передплати	Вартість передплати на мінімальний 1-місячний строк	Вартість передплати на мінімальний 6-місячний строк
97 835	Перець. Весела республіка	12 разів на рік	1 місяць	16, 05 грн.	90,30 грн.

ДЛЯ ЗАРУБІЖНИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ

Індекс (у Каталозі видань України, с.142)	Найменування	Періодичність виходу	Мінімальний строк передплати	Вартість передплати з авіапересиланням на мінімальний 1-місячний строк	Вартість передплати з авіапересиланням на 6-місячний строк
97 835	Перець. Весела республіка	12 разів на рік	1 місяць	6 дол. США	36 дол. США

Контактні телефони: (044) 284-77-00; (044)456-83-27. **Адреса для листів:** журнал «Перець. Весела республіка», а/с.67, м. Київ, 01103.

Адреса для SMS-повідомлень: 050-510-91-64; 050-515-85-22. **E-mail:** Red.Perets2017@ukr.net.

Реквізити банку для грошових переказів на передплату чи розвиток журналу:

Гривневий рахунок: 26009129418 у ВАТ «Райффайзен Банк Аваль» у м. Києві; МФО 380805; код ЄДРПОУ 30970534.

Валютний рахунок: 26009556694 Public Joint Stock Company Raiffeisen Bank Aval, Leskova str.9, KYIV, UKRAINE. **SWIFT:** AVALUAUKXXX

Currency (валюта)	Correspondent bank (Банк-кореспондент)	SWIFT-code	Account number (номер рахунку)
USD	DEUTSCHE BANK TRUST COMPANY AMERICAS, U.S.A.	BKTRUS33	04-400-503
	THE BANK OF NEW YORK MELLON, New York, USA	IRVTUS3N	890-0260-688
EUR	RAIFFEISEN BANK INTERNATIONAL	RZBAATWW	55022305
GBR	BARCLAYS BANK London, United Kingdom	BARCGB22	83301931

НЕ КРИВДЬТЕ МОЮ НЕЩАСНУ ПОДРУГУ!

(Відкритий лист Долара США до Президента України pana Порошенка, Прем'єр-міністра України pana Гройсмана та голови Нацбанку України пані Гонтаревої) (правозахисний фейлетон)

удалой разбойнік зі «страшних муромських лесов». Думаю, тут треба делікатніше. Дунув я на нього – а він як стій і гепнувся навзаки! Тепер лежить і відхекатися не може.

Та ледь зайшла до мене подруга моя любя, я глянув – а в неї синець під лівим оком. «Що з тобою? – питаю стурбовано. – Хто це тебе так?» – «Та, – відповідає похмуро, – впала я, об одвірок гримнулася, ось синець і вискочив». Знаю, що кривдано чарівній Гривні від того, що б'ють її в рідній хаті нещадно, але ж не буде на цілий світ жалітися. Горда вона!

«Бідолахо моя», – пригорнув я подругу до серця. І заплакала вона від болю та несправедливості, і потекли гіркі слюзи з очей Тараса Григоровича Шевченка на нещодавно оновленій стогривневій купюрі... Схлипуючи, повідала, що викликала її перед святами Гонтарева і наказала падати. А як падати, коли з її тіла синці ще від попередніх падінь не посходили? Гривня хотіла пояснити це Гонтаревій, а тут хтось як зацідить їй, себто Гривні, кулаком під ліве око – от вона і скрутилася в клубочок. Боляче вдарилася Гривня, а з нею і український народ.

«Хто бив?» – стиснув я кулаки від шляхетної люті. Та вона лише зітхнула й промовчала. Адже не скаже вона нічого, не видасть державної таємниці, як те роблять деякі продажні антинародні обранці. А от із Гривні, з неї навіть осканені опричники Івана

Грозного розпеченіми щипцями слова б не витягли! А тимчасом той, хто цього разу так аморально вчинив сімейне насильство над рідною особою, теж мовчить і тільки багаторазово глипає безсоромними очисками. Бо ж знає – неприємностей не обберешся. Он колись Яценюк і Яресько щирозсердно розповіли несвідомому загалу, що у свій час добрече відлупцювали цю свою хатню робітницю (вона, бідна, тоді так впала і так ударилася об одвірок, що й донині носить «ліхтарі») – і де вони тепер, Яценюк і Яресько, га? Ото ж бо й е!

Я лише зітхнув: і чого в Україні влада так безжально ставиться до своєї рідної Гривні? Ну де це видано, щоб бити рідну валюту по голові, коли вона, бачте, падати не хоче?! Та я в себе в США перед тим, як зарядку робити, на Уолл-стріт телефоную: так і так, мовляв, у мене зараз планові присідання й підстрибування, тому не панікуйте. Бо вже якось у 1929 році я без попередження під час зарядки сховався в туалет, вийшов – а за вікном жаж! Біржа ляснула, акції перетворилися на звичайні кольорові папірці, а ті, хто ще десять хвилин тому був мільйонером, стрибають з вікон двадцятого поверху... Відтоді я дуже обережний, бо ж від мене стабільність у світі залежить.

А зараз я вам (не думайте, що в світі всі дурні і нічого не здатні зрозуміти), чого ви

так над гривнею збиткуєтеся. Кожного року в кінці грудня влада України виділяє великі мільярди на ремонт доріг та купівлю всякої всячини. Так було і в грудні 2016-го. А далі хтось (не кажу, що ви, але хтось близький до вас) купує дуже багато мене, себто доларів по 27 гривень. Ремонтують ті дороги чи ні, купують чи не купують всяку всячину, але знову скуповують, але вже по іншій ціні. Щось із цих грошей залишається внизу, щось везуть в область. Але головні, як ви їх називаєте, «відкати», течуть до Києва. Не кажу, що до вас, найповажніші панове, але до когось теж високо посадженого, не мені тут, у вас, шукати цих мастаків. А далі, коли валюту вже закуплено і розіпхано по керівних кишнях, бідолаха Гривня потрохи приходить до тями і встає під обурені вигуки: «Ми не знаємо, чому ти впала, жодних економічних причин для падіння не було. Нічого прикидатися!» Тим часом ті, хто продав долари по 29, купує їх знову, але вже по 27. Таким робом вища столична торбохватна еліта навіть свою двоюрідну периферійну торбохватну еліту, тобто єдинокровних посіпак, аж двічі обкрадає: і «відкатом», і курсом валюту.

Тому дуже прошу вас, найвищі посадовці України, врешті-решт розберіться з тими, хто такі фінансові афери творить і мою подругу Гривню кривдить. Бо інакше я відвернуся від вас (але не від України!), піду геть і залишу вас сам-на-сам з євразійським бандюганом. А вже той вас без штанів залишить, можете не сумніватися!

На цьому слові будьте здорові і бережіть Гривню! Бо не для вас вона з'явилася на світ, а для безпеки та благополуччя кожної української родини.

Ярослав БОРСУК.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

– Віднесу банку доларів на е-декларування. У нас цих доларів іще кілька діжок є.

Досить. Спочили. Належалися по вишневих садочках. Начухали потилиці. Нагулялися. Наспівалися. Намітингувалися. Настрайкувалися. Треба щось робити, бо... треба щось їсти.

Звісно, у кожного свій ритм. Який йому дала природа.

У кожного своя совість. Яку йому дала мати. У кожного своя звичка. Якої він набув у процесі «трудоих змагань».

Не ганджуймо більшовиків, що навчили нас красти. Якби ми тоді не крали, то що ми сьогодні мали б?

Не винімо їх, що вони постійно брешуть. Ще коли проголосили: «Дорогу – жінці!» – і досі на дорогах, в основному, працюють жінки. Чоловіки скромно перебувають в «тіні». У придорожніх лісосмугах «Козацтво гуляє, гуляє, гуляє...»

Вибий його із цього ритму – хтозна-куди забіжить. Тепер демократія. І воля. Тепер кожен робить, що хоче, а їсть, що вкраде.

Усі дивуються: чого на такій райській землі – така сатанинська круговерт? Чортячий дух ще не вичадів. Лоби надто герметичні. Півстоліття у них вбивали. Тепер треба півстоліття, щоб вивітрилось.

Чого в такого гармонійного і талановитого народу така дисгармонія? Співати нікому. Усі прагнуть диригувати. І більшість з тих прагунів не має ні слуху, ні голосу. А тих, кого Господь наділив клаптиком таланту, Сатана обділив совістю. Хочуть, аби народ співав на чужий лад. Дув у чужу дудку.

А потім: на райську землю завжди тягне всяку чужоземну нечисть. Ласий шматок. А в нечисті – і мораль нечиста: з цієї криниці воду п'є, і в цю ж криницю плює. І каламутить.

ЗАПРЯГАЙТЕ, ХЛОПЦІ, КОНЕЙ

А ми – господарі? Волостелини?

Аборигенчики. Скромно по закутках – ка-хи, ка-хи. По кущиках – хи-хи, хи-хи. Там десь спересердя дульку зсучимо. У кишені. Та таку ж... обереженьку... На півпальця... Там десь несміливо натякнемо колоніальному хамові про «історичну справедливість». А потім хребтоприклонно вибачимося за різкість. І обов'язково його мовою. Аби йому легше було «пойняти». Бо в нього, бачте, в голові одна клепка. І він іншої мови осягнути не може. А в нас – клепок багато. На кожного колоніаліста вистачить. Ми – народ талановитий. І не гордий...

Чому ми такі бідні? Бо маємо багату історію. Маємо чим тішитися. І ніколи працювати. На себе...

На когось можемо. Такий ритм.

Нас вчили працювати «з повною віддачею»: що виробляли – усе віддавали. І це навчило нас «режиму економії». Економили сили. Економили сировину. Економили розум. Економили совість.

Нас вчили працювати з ентузіазмом, але... без глузду.

На одному суботнику дерева садили. На другому – викопували. Цілий рік смітили, щоб за одну суботу прибрати.

У соціалістичному концтаборі із кожного з нас зробили тюрму. І кожен з нас – тюрма своєї волі, тюрма людських поривів, тюрма вільного духу.

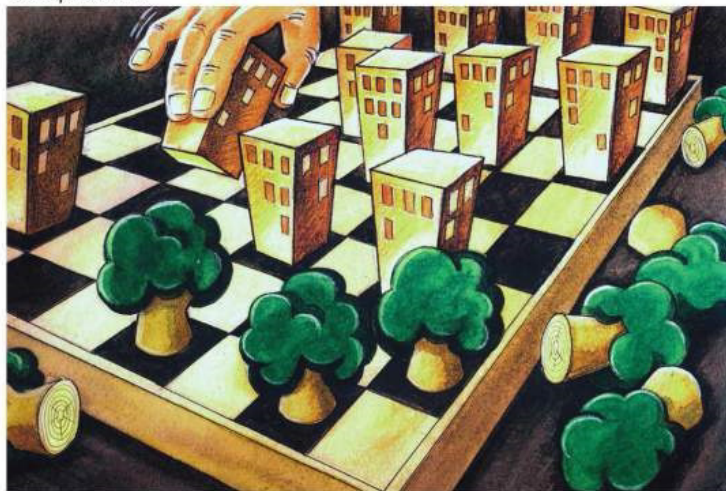
З концтабору нас уже випустили. Але ми ще залишилися тюрмою самі для себе. Наша завбачлива рабська шкіра – страшніша за колючу загорожу. Утробний рабський страх – небезпечніший за кулемети на сторожових вишках. Він «розстрілює» у зародковій кожній свідомості порух і думку... А щоб заглушити докір предків, що ступає з глибин віків у наші зажірілі серця і спорожнявші мізки, – «гуляємо, гуляємо, гуляємо»...

Тож доки, братове?!

Може, пора уже й впрягатися? Щоб постояти самим за себе. І за своїх дітей – тих, що є, і тих, що будуть.

Євген ДУДАР.

Віктор ГОЛУБ

Сергій ФЕДЬКО

ВЕСЕЛІ МАКОГОНЧИКИ

БАЮРА... НА ЗДАЧУ!

Пригадує: кілька-перекілька років тому наші чиновники утнули креативну інновацію: у вартість пального, що продається на заправках, закласти кошти на ремонт та будівництво нових доріг.

– Пригадуємо!... – відповідь вам мало не кожен, хто звик тримати в руках кермо іправляти свого сталевго коня бензином чи то дизпаливом.

А пригадує, запитаємо ще, які фантастичні шляхобудівні перспективи малювали-креслили усім нам автодорівці на найближче майбутнє.

– Пригадуємо!... – скаже вам також мало не кожен, хто ще при Божій пам'яті. – Замість доріг чи не злетні смуги із трирядним рухом у різних напрямках обіцяли поробити.

А чи хоч хтось пригадає тепер, дозволимо собі ще раз запитати, скільки грошви через дорожче пальне за цей час було витягнуто із наших водійських кишень на оту автодорівську фантазію?

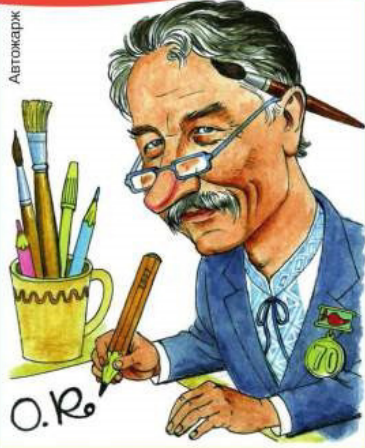
– Не пригадуємо!... – твердо скаже вам кожен.

І в цій лаконічній відповіді нічого нема дивного.

Бо тому, хто щодня має за нещастя їздити нашим бездоріжжям, яке воістину нагадує місячний ландшафт після космічного дощу, вибиває не тільки кермо... з рук, а ще й від безкінечного трясидла назавжди відбиває пам'ять...

До речі, чиновникам-креативщикам її теж, видно, разом відбило, а так би за суцільні баюри хоч би здачу людям повернули... На лікування!

Макогонив Юрко КРУЦЬ.

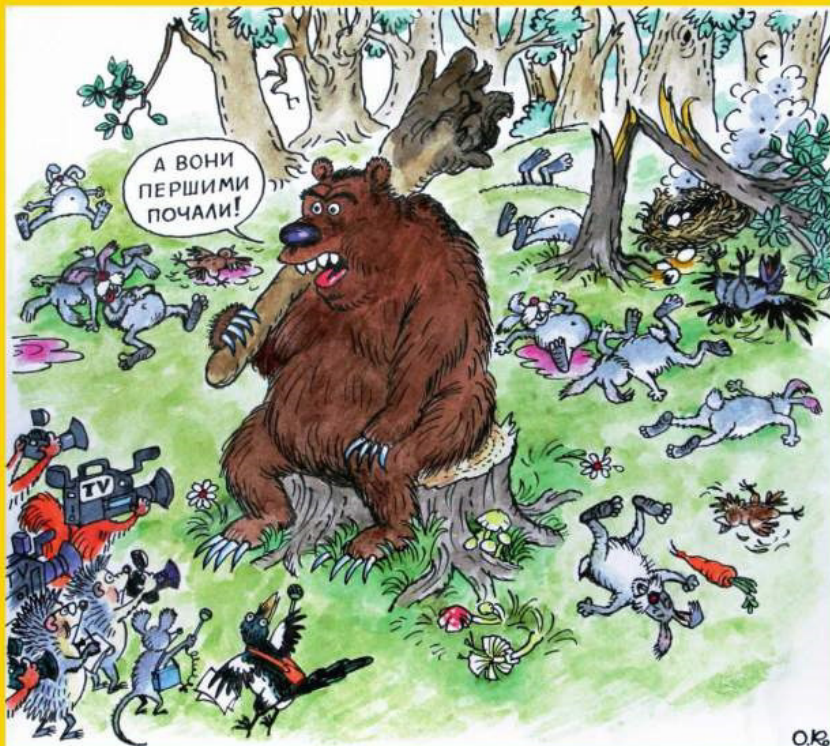

Нащадка слобожанських козаків

Олексія КОХАНА

головного художника «Перця»
заслуженого художника України
із 70-літтям!

До ювілею митця та з нагоди відновлення «Перця» у Слов'янському краєзнавчому музеї на Донеччині відкрилася виставка «Карикатури з натури», де експонуються твори художника, ілюстровані ним книжки, карикатури колег-перчан, а також примірники журналу «Перець» за багато років. Представлено й відновлений журнал «Перець. Весела республіка» № 1 за 2017 рік. Захід висвітлювався на місцевому телебаченні.

Нетабунна раса

Юрію Терещенку, Ользі й Тарасові
Унгурянам та іншим творцям
фільму про Голодомор в Україні

Щоб футбол радував пасом,
не кажучи вже про гольф,
звичайну траву райграсом
геть всю замінити зволь.

Ми, люди, не зовсім трави,
щоб рід наш стригли без меж.
Це скажуть і піп, і равин,
і просто сапієнс – теж.

...Реєстри селян складали
«експерти» НКВД
(а не якісь там вандали) –
шукали: грамотний де?

Для чого? Оце питання.
Представити на медаль?
В ціні були інші дані.
Усе простіше, на жаль.

Письменний... Вважай,
що вирок.
Найтяжчий у світі гріх!
Міг би – і вченість ту вивів
духовним милом, мов бліх.

Їм чиста – під сів райграсу –
потрібна дошка була.
Назвімо «табунна раса»
цей вид людського зела.

Вдалося? Північ Кореї –
зразок подібних «дерзань».
Тепер-от «гіперборей»,
що «іхні» Крим і Казань...

Ні, не тобі, Україно,
стелитись дерном на глум!
Косили твою билину,
та корінь лишився – Ум!

Гліг

Два, як нам здається,
«інтелектуали»
вчора у аптеці
еліксир питали.

«Чемні чоловічки, –
кажуть, – впали в воду...
П'єм за пам'ять вічну
напій їхній з глоду».

Микола ЦИВІРКО.

Хто здібний, той працює; хто
нездібний – дає поради.
Бернард ШОУ

Держава існує не для того, щоб
перетворити земне життя на рай,
а для того, щоб завадити йому
остаточно перетворитися на пекло.
Микола Бердяєв

Ми рідко думаємо про те, що
маємо, але завжди турбуємося про те,
чого нам бракує.
Артур Шопенгауер

Невелика позика робить боржника;
велика – робить ворога..
Луцій Анней Сенека

Афоризми

Шаленець скаржиться, що люди не
знають його; мудрець скаржиться, що
не знає людей.

Конфуцій

Як тільки дурень похвалить нас –
він уже не здається таким ідолом.
Франсуа Ларошфук

Життя людини досить тривале, щоб
устигнути виправити помилки, але не
таке коротке, щоб не встигнути наро-
дити нових.

Еріх-Марія Ремарк

Найнебезпечніший ворог для
істини і свободи – це згуртована
більшість.

Генрік Ібсен

Інтрига – сила слабких. Навіть у
дурня завжди вдосталь розуму, щоб
шкодити.

Вільям Шекспір

Коли свобода зникає, залишається
ще країна, але вітчизни вже немає.
Франсуа Рене Шатобріан

Щоразу, коли я когось признаю,
у мене з'являється десять ворогів і
один невдячний.

Вільям Говард Тафт

Бувають люди, схожі на нулі; їм
завжди потрібно, щоб попереду них
шли цифри.

Оноре Бальзак

Брак не грошей, а обдарованих
людей робить слабкою державу.

Вольтер

Хоч би яким розумним ти
народився, життя не раз поставить
тебе в дурнувату ситуацію.
Володимир Жемчужников

Країна живе від виборів до вибо-
рів. Радіємо, що обираємо – де-
мократія. І тішити нас не резуль-
тат, який завжди розчаровує, а процес:
кілограм гречки та консервна банка бич-
ків у замуленому томати. А якість? Ну, тут
своя логіка. За того не голосуємо, бо він

Згідно з Конституцією вся влада нале-
жить народу. Народ – найбагатший, йому
належать земля і надра, моря і ріки, ліси і
гори, а ще – ідеологічна атмосфера, отру-
єна брехнею. І в результаті маємо: береги
моря, розпайовані між олігархами і відго-
роджені височенними парканами – люди-

Бартки вгору!

жебрак, а за того також ні, бо він ще не
доробився. Голосуємо за того, що має
маєтність. Він вже накрився – йому доста,
більше не буде красти. В голові майнула
думка «більше – ні, а менше також». Як
на мене, логіка залізна і, як не дивно, бере
гору – ні поляк, ні німець нас не доганяє.
А ми тішимося з нашого розуму: «Але ми
мудрі – самі себе обдурили». Ніхто так не
вміє – пальмова гілочка для нас.

Але на противагу «залізній логіці» ко-
ротка притка: бідний хоче трохи, мож-
ний – багато, захлапний хоче все, а нена-
жері – світа мало.

От і маємо: голова сільради – багатій,
мер міста втричі заможніший, народний
депутат – олігарх, президент – олігарх
над олігархами. І живемо разом з обра-
неними нами за принципом: все для олігарха,
все на благо олігархів. А народу – кі-
лька з лошкини на вуха. І дивуємося: звідки
з'явилися захлапні та ненажери.

на не перелізе, птах не перелетить, також
береги озер і річок, до яких теж доступу
немає. До лісу також всенародного влас-
ника не пускають, а ще й застріляти мо-
жуть, бо там свої злодії ліс крадуть.
Але не все так зле – щось та й лиши-
лося. На майданчиках з контейнерами для
сміття вивіски голосять, які потішають ма-
ленького українця:

Пам'ятай чужинець:
Тут господар – українці!

...Сидить гуцул на свіжому пні біля
Чорногори, озиряється, а довкола – самі
пні, серце з жалю стискається. Привиджу-
ється йому президент, який весело скаче
по зрубаних пнях. Тепер зрозуміло, що
Янукович скавав для підтримки фізичної
форми, плануючи втечу. За ним спостері-
гають і аплудують олігархи, яких він на-
плодив і залишив нам після себе у спадок.
Вони теж готуються до втечі, але їх так

багато, що пнів бракує, тому вирубують
все, що стоїть. І вивіаються гуцулові фан-
тастичні деревоскарки, які зрізають пра-
ліси, як комбайни пшеницю.

Тих олігархів називали холауями, а тепер
кличуть яничарами, які вирубують не тіль-
ки ліс, а все українське під корінь. І тися-
чі вагонів добротного лісу, ніби відходи
деревини, перетинають західні кордони
України, живлячи чужу економіку. ...

Раптом дружний голос повертає зажу-
реного гуцула в реальний світ:

– Дай, Боже, – каже гуцул гуцулові,
проходячи.

– Та дай, Боже, і не дай, Боже, – відпо-
відає на пні сидячий.

– А то, що з тобов, Миколо, чого ба-
нуєш?

– Зброрі немає, – Василю.

– Нашо тобі зброя, цимборику?

– Свою землю боронити. Прийде, мо-
скаль, не дай, Боже, ні втопити його в ріці,
ні повісити – ріки змінили, дерева вируба-
ли. І зброрі немає. Паду в нерви! Най його
шляк трафить з такою господаркою!

– Йой, цимборику, не бери собі до голо-
ви. Москаль прийде – не прийде, таке.
Борше його скалчать і ноги поламають –
до Кийова не дійде. А бартку маєш?

– А який гуцул бартки немає? Як ся ро-
дить – під голову бартку кладуть. Гуцул
без бартки, як кінь без копита, то не
гуцул, пріше, – то інвалід!

– То бери бартку, цимборику, і почи-
най з тих, хто сі пні лишив. Бо то злодій
свій – гірше москаля клятого – де буки,

де смєрки, де сині гори ялинкові?! Одні
пні довкола, бистрини повсхали, пструги
поздихали.

– О, мудра твоя голова, цимборику.
Паду в нерви, най'го шляк трафить злодія
клятого! Кажі, де він обертається?

– Як дійдемо до Кийова, то знайдемо – і
головного, і не одного, будь певний.

Гуцул зіскакує з пня, а бартка залітає до-
гори:

– Стну ті голову, злодію! – і барткою
січе повітря направо і наліво.

– І я з тобою, опришку! – і собі розма-
хує барткою другий.

І сколихнулися гори, почувши бойовий
клич гуцулів:

– Гей-го! Стну ті голову, злодію!

– Гей-го! – відповіли відлунням захма-
рені вершини.

І зібралися ватаги гуцулів з піднятими
бартками на віче, і обнялися радісно смє-
рки, почувши як танцюють опришки ар-
кан, щоб визволити Карпати від злодого та
корупціонерів.

Станіслав ГРИНДА.

Олександр МОНАСТІРСЬКИЙ

Сергій ФЕДЬКО

ХАЛТУРА

Зустрілися давні знайомі. Один запитує
другого:

– Як діла, робота? Задоволений?
– П'ятнадцять тисяч гривень на місяць, –
похвалився той.

– Що, на якус халтуру влаштувався?

– А ти звідки знаєш?

– Тут і здогадуватися не треба. Хіба за нор-
мальну роботу стільки платять?

ХІБА ТО ЛЮДИНА?

Літня жінка скаржиться своїй сусідці:

– Здоров'я в мене вже не те. Зір поганий.

Он бачу, що іде якась людина, а хто, впізнати
не можу.

– Та хіба то людина йде? – аж сплєснула
руками сусідка. – Та то ж мій зяті!

ЩЕ Й ЯК!

Продає баба на базарі лікарські рослини.

Покупець запитує:

– Чи допомагають ці рослини, бабо?

– Ще й як допомагають. Синови уже другий
автомобіль купила.

РОЗУМНИЙ СУСІД

– Агов, сусіде, позичте, будь ласка, сокиру –
дров нарубати.

– Візьміть, тільки дивіться, до землі не рубайте.

– Не хвилюйтеся, сусіде, я для цього
спеціальний камінь маю.

ЯКА РІЗНИЦЯ?

– Це борщ чи помий? – запитав обурений
відвідувач ідальні у кухаря.

– А ви що, не можете відрізнити?

– Ні.

– То яка вам різниця? – байдуже відповів
кухар.

ВЗАЄМНА ВВІЧЛИВІСТЬ

Пасажир, помітивши, що до нього хтось
обережно лізе в кишеню:

– Я вельми жалкую, громадянин, але у мене
в кишені – ні копійки.

– Пробачте, але я мушу в тому переконатися.

ЧЕМНИЙ ЗЯТЯ

Прийшла теща до зятя та й гостює день, другий:
А на третій запитує:

– Не набридла я ще вам? Може, їхати вже
додому?

– Та ні, не набридли, – відказує зятя. – Але якщо
хочете, можете їхати – я ось уже й квиток
купив.

ВИПЕРЕДИЛИ

– Чого ти мучишся, – заспокоює перед екзаме-
ном студента його товариш по консерваторії.

– Візьми твори свого вчителя, переписи їх
навпаки – з кінця до початку – і готово!

– Пробував, – каже студент, – вальси Шуберта
виходять.

Повідомив Андрій КВАСОЛЯ.
м. Одеса.

НА ІВАНА ДРАЧА І МИКОЛУ ЖУЛИНСЬКОГО

Драч дихав Ленінім*. Жулинський
Від видиху Драча вдихнув.
І ледве ся не спотикнув
Жулинський, богатир волинський.

* «Дихаю Ленінім» – слова
з одного давнього вірша Івана Драча.

АНТОЛОГІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ЕПІГРАМИ

Михайло СТРЕЛЬБИЦЬКИЙ

Дружні шаржі Володимира СОЛОНЬКА

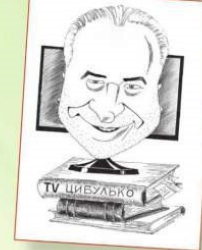

НА ЮРІЯ ЦЕКОВА

Цеків – звичка предківська така –
чхав на панство дику, на ЦК...
Тим – знавцьє сатири і сатирів –
Пан Юрко й відомий в чеснім мирі.

НА ВОЛОДИМИРА ЦИБУЛЬКА

Поет Володимир Цибулько
(для амікошонів – «Цибуля») –
страх довго не міг знебути,
уздривши письменство з трибуни:
«О Бож-же! Хто зміг їм навочити?
Усі ж... – ІНВАЛІДИ ТВОРЧОСТІ!..»
І враз відчув – блідоліций! –
як ТУТ і йому правдицю...
мов, корчить... о укрні! о волохи!..
Від жаху забіг... в політолог-хи!

НА БОГДАНА СУШИНСЬКОГО

Пером письменницьким пошив собі мундир,
Пером письменницьким – погони єнаральські,
То й задрить йому всякий самодур,
Шевченколюбів всякі екстремальські.
Шевченко ж був, відомо, рядовим,
Хоча – живим, до смертоньки живим,
З мундирів кпивши (хоч гіркую й пивши:
Не наші дози, правда, й не будь-з-ким.

НА ЄВГЕНА ДУДАРА

Займався дударика заграги на дуду
(як дудка чарівна, то й вивести у море,
у хвилі, пацюків заслужаних орду:
дударика мистецтво світле, та суворе!)...
От Дударю Євгену й дісталась саме та
преворохобна дудочка – виманювати нечисть
у потопельні борсання. Яка б то ще мета
сатирику свідомому вляглась оце на плечі?

НА МИХАЙЛА СИДОРЖЕВСЬКОГО

На дріжджах Сидоржевського Михайла
зростає покоління не одне;
є вдячні, є й невдячні – шкандибайли:
хай перших – лихо, других – гнів мине.
(«Лаокооненків» таких є нині дуже,
що їх не змії – тільки жаба душить).

НА ОЛЕГА ЧОРНОГУЗА

Олег Черногуз – делікатний сатирик
най-найЗЛОБоденніших тем;
біла птаха з відзнакою жовто-синьою –
роду його тотем.
Не до інстинктів, але до умів
звертатися звик, і не кількістю
сильний він, друзі.
А все ж... п'єдестал у п'ятнадцять томів
воздвиг своїй делікатній музі.

НА ІГОРЯ СІЧОВИКА

Сатирик Ігор Січовик
в нюанси бавитись не звик:
об'єкта лиш наздоганяє –
до глибини лайна рубас!
Чи – іншим разом в іншим бою –
довбе наводкою прямою.

Геннадій НАЗАРОВ

– А що це в тебе в приймальні порожньо? – Запитав Володька Коцюбка заходячи до кабінету Станіслава Мисочки, директора фірми «Шуруп», давнього приятеля.
– Не повіриш! Не щастить. Не можу ніяк знайти гарного факівця. Зараз секретарка на вагу золота! – Потіснюючи руку приятелю, запросив до столу Стас.
– Та, чи й не дефіцит! Може не там шукаєш, га? – З натяком лукаво підморгнув приятель.

– Та перестань! – відмахнувся той. – Скільки вже їх було!.. Ноги довгі – розум короткий, або – найкраща з них вміла швидко друкувати і знала французьку, але дуже недисциплінована... Та й ніщо мені французька?
– Хочеш допоможи? – запропонував Володька.
Стас кинув недовірливий погляд – знав натуру товариша – обов'язково щось утне від чого потім не оберешся сорому.
– Та ні, не переймайся! Все нормально, – заспокоїв Володька. – Будеш потім дякувати.
– Ну-у-у, якщо так... – невпевнено протягнув Стас, – я згоден. Давай завтра на 10-у.
– Ок! Буде завтра на 10-у. – Й додав: – Дивись, вона пунктуальна.
На ранок 10-ої в кабінет несміло постукали і в дверях з'явилася... ВОНА.
– Добрий день. Я Галя.
У директора фірми відібрало мову. Перед ним стояла особа жіночої статі зростом під два метри і вагою далеко за 100 кг. Стас замахав руками і закричав: «Ні! Ні! Тільки не це!» Особа знялася, зашарілася, повернулася і тихо вийшла.
Стас схопив «мобілу»: «Алло! Ти придурок! Задовбав ти своїми кониками! Кого ти мені прислав, бовдуре?» Володька оправдовувався, але безрезультатно. А за кілька хвилин двері «фірмача» з грукотом відчинилися і до кабінету протиснулися вже дві велетенські жінки. Старша з них грізним голосом оголосила директору:

– Ти, мурло! Ти чого обикаєш мою доню? Хто дав тобі, паскуднику, право, га?
Стас оговтався! Із роззявленим ротом і широко виряченими очима, не в змозі щось вдіяти, він тільки кліпав очима. А «мамаша» продовжувала.
– Я була вахтёршой в гостинице, у мене даже депутаты черевки знімали! Ти поняв, чуєш? Якщо дитину не візьмеш на роботу – я тобі сделаю армагеддончик! Взяти моду, хвості собачі, народ ні в що не ставити!
У директора піт виступив на лобі. Він похачив витерся власною краваткою. Тим часом запал у мамуні потроху минав.
– Ти ж дівочці і слова не дав сказати! А в неї два вищих образования. Вона чемпіонка по дзю-до. Вона скромничка у мене і большая умничка! Ну, то що, будем брать девочку?
Стас, на знак згоди, оторопіло закивав головою. А вже за кілька днів переконався, що кращої кандидатки й годі було знайти – розумниця, скромниця і справжня дипломатка, бо... більше ніхто без дозволу в кабінет до шефа пройти не смів.
За тиждень Стас набрав телефон приятеля – Володю, спасибі тобі за Галину. Кращої секретарки й не треба. Ти пробач за минуле. Трохи погарячував. Де ти її відшукав?
– Та-а... Коли я працював у міліції, вона пов'язала і доставила до нас двох «джигітів»-залицальників. А ті виявилися в розшуку. Ми їй пропонували роботу, але вона чомусь відмовилася.
– Нічого собі! – широко здивувався Стас.
– Та-а... Забудемо. Покинеш на весілля...
– На яке, до кого?..
– На своє! – хікікнув приятель.
– Тобто!..
– Поживемо-побачимо. Тобі вже за тридцятник. Придивися до дівчини. Доти холостякуватимеш?..
Ці слова, як виявилось згодом, були пророчі. За півроку Стас одружився з Галею. І не жалкує. Тож хоча б інколи – дослухаймося поради друзів!

Володимир РИНДЕНКО.

Сергій ФЕДЬКО

Валерій ЧМИРЬОВ

— Жінки! Це не макарони, це — патрони!

Анатолій ГАЙНО

Замуштрували москалі;
Нагодовані, обути
І кайданами окуті...

Тарас Шевченко. «Сон» (Комедія).

Водимир СОЛОНЬКО

перець на передовій

Любов к Отчизні де героїть —
Там сила вража не устоїть,
Там грудь сильніша од гармат...

Іван КОТЛЯРЕВСЬКИЙ

ЗАХИСНИКАМ УКРАЇНИ І ЄВРОПИ

Москвини не без користі та зиску
Вмоститись прангнуть
в Київську колицю,
Над нами, світом щоб
вершити суд.
Не слухаймо, братове, цих паскуд,
Падлючим планам їхнім скажем:
«Стоп!»,
Влаштуєм їм новітній Конотоп.*

* Переможна битва над москвитами гетьмана
Івана Виговського 1659 року (прим. авт.).

Сергій КОВАЛЬ.

ЕМІР І «РУССКИЙ МІР»

В країні Н — назвімо її так —
Жили собі Емір, Ходжа й Ішак.
Усе б нічого, але той Емір
Наслухався казок про «руський мір».
І день, і ніч наказує Ходжі:
«Ти Ішака, мов око, бережи!
І щоб зробив, а то — секір башка! —
Міцного ополчення з Ішака».
Ходжа у трансі: захворів Емір!..
Аж тут старий мудрець спустився з гір:
«О, чоловіче, не журиш так.
Травицю мирно їстиме Ішак.
Бо, врешті-решт, вгамується Емір.
А, головне, сконає «руський мір»!

Микола ЦИВІРКО.

ХТО ТАКИЙ СЕПАРАТИСТ

Це було під час обіду.
Запитала баба діда:
— Хто такий сепаратист?
Який в сього слова зміст?
Скажи просто, зрозуміло,
Чорне слово це чи біле?
Дід доїв гречану кашу:
— З виду наче... свій...
Але палить ХАТУ НАШУ,
Хоч живе у ній.

Аркадій МУЗИЧУК.

НЕ ВСЕ ТАК ПОГАНО У НАШОМУ ДОМІ

В нас гени козацькі, тризуб на шоломі...
Хоч дехто узяв від славетного роду
Лиш моду глушить оковиту, як воду.

Петро РЕБРО.

Москалі, щоб задурити світ,
Із повій нароблять богородиць.
Захисник свого для них — бандит.
Окупант для них — землепроходець.

Яку мову в душу взяти?
Просвітління — ні на мить.
В головах совків затятих
«Какаразніца» сидить.

Володимир СІРЕНКО.

ЄДНАЙМОСЯ, БРАТОВЕ!

Бо били нас заброди та оординці,
Коли ми виступали поординці...

Сергій КОВАЛЬ.

ОБ'ЯВИ

Шукаю роботу
На пів-, чверть зарплати.
Умію своїх не своїм
продавати.

Здам в оренду
Пів-Донецька,
Здам без бою.
Адреса: вул. Савецька,
Під Москвою.

За шмат сала
Здам регіонала

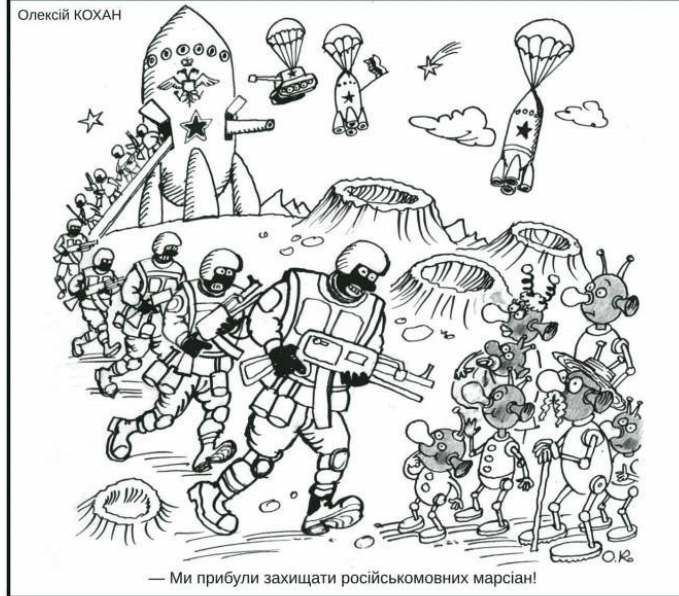
Купуйте Леніна, а то
Дістатись може він АТО

Громадян купуєм
Для Новоросії.
Можна із місцевих,
Краще — із Росії.

Міняю танка з ДНР
На пляшку водки з ЛНР

Аркадій МУЗИЧУК.

Олексій КОХАН

Тарас МАМАЙ

Кирило ВОЛОДИН-ПАНЧЕНКО

– Сина виростив, будинок побудував, залишилось посадити дерево...

Володимир СОЛОНЬКО

– Спізналися хлопці: можновладці вже потурбувалися.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

– Корупцію, якій ви принесли передачу, ще вчора випустили під заставу.

ВЕСЕЛИЙ ДИПТИХ

МИЛОСЕРДНА

Стрілися друзяки
Валентин і Яків.

– Що з тобою, Яшо?
– Це кохана Даша.

Вчора піднабрався
та й посперечався.
А вона, тигриця,
як вріже по пиці –

Чаплю зім'яло,
Ще й пита: – не мало?
– Співчуваю, Яшко,
як же тобі важко!

А моя Марія
все ж мене жаліє:
Зайве вип'ю – вчує,
Валянцем лупцює...

УКРАЇНЕЦЬ – НЕ ТЕЛЯ

– Навіщо вам Євросоюз,
Гнилий капіталізм?
У них стагнація, конфуз,
Безправ'я та цинізм...

Там безробіття і бомжі,
Закони для вельмож,
А ті – немов слизькі вужі,
В них гідності – на грош!

То ж повертаймося на Схід,
На вас чекає рай,
Обійми і співпраці плід,
Добробуту розмай!..

– Ми згодні, пане депутат,
Якщо там злате дно,
Де ваші син, дочка і брат?
В Європі вже давно?..

А нас, мов бидло, в кабалу, –
Рабами москаля.
Брехні я, «друже», не стерплю –
Вкраїнець – не теля!

Петро ТОВСТУХА.

м. Глухів Сумської області.

УСМІШКИ З КОНВЕРТА

Візьмем пива, бочку гасу,
Ковбаси та ескімо,
Створимо Машину Часу
І кудись полетимо...

Упіймав я думку свіжу
І не випущу з лабет:
«Не спіши ковтати їжу
А то схопиш діабет.

Культивуємо піратство?
Не допоможе нам перчина.
В нашій справі споживацтво
Самознищення причина.

Дмитро ШУПТА.

Вітаємо ювіляра!

Дружній шарш Олексія КОХАНА

Давнього автора «ПЕРЦЯ»
письменника-гумориста
Василя Костюка
з **85-ЛІТТЯМ**

ВЕСЕЛІ МАКОГОНЧИКИ

КОРОТКО І ЯСНО!

...Ми зустрілись із американським експертом у галузі економіки Майклом Бореном і поставили йому декілька запитань:

— Скажіть, будь ласка, як ви охарактеризуєте економіку, де за рубіж продають те, чого не вистачає самим?... Приміром, електроенергію...

— О'кей! Це — повне божевілля!..

— А як ви оцінюєте економіку, коли продають надлишок тієї ж таки електроенергії і за виручені кошти істотно зменшують її вартість для внутрішнього споживача?..

— О'кей! Це — доволі розумна і соціально орієнтована економічна політика, за якої держава тільки процвітатиме...

— А тепер скажіть, шановний пане Борене, як ви назвете економіку держави, де продають за кордон те, чого вкрай не вистачає самим, зате пересічним громадянам чи не раз на півроку сумлінно піднімають ціни на ту ж таки... електроенергію?..

— О'кей! Ну, по-перше, заради цікавості, назвіть мені, будь ласка, цю дивовижну країну?... І на якій планеті вона взагалі знаходиться?! А по-друге, я дуже сумніваюся, чи діють у ній хоч якісь Закони?... Скажімо, той же Кримінальний кодекс...

Хоча — стоп!.. А може, ці ділки від економіки саме тому і підвищують ціни на електроенергію, бо бояться, що його хтось ненароком може під'єднати до їхніх шахрайських крісел!..

Макогонив **Юрко КРУЦЬ**.

Фольклор про «руський мір» і путінське воїнство

Бандитська рота 1 окупаційного Арміського корпусу на Донбасі готується до атаки під Авдіївкою. Сержант помітив, що в одного «відпускника» з нервами явно негаразд: він блідий, зуб на зуб не потрапляє, матня мокра, а коліна виробляють якісь загадкові рухи...

— Живоготов, — репетує бравий сержант і вживає кілька матюків «для натхнення» підлеглого. — Це ти сам дрижиш чи твоя шкура?

— Ні, ні, сержанте, не шкура, це я сам трясусь, але не за себе, а за укропа-карателя, котрий ще не знає, що я вже тут.

Зустрілися Путін зі своїм бойовим другом Асадом у Дамаску і засперечалися, чия армія ледачіша.

Виходять із резиденції диктатора і одразу — на плац. Вишикували сирийських вояк і Асад питає:

— Хто з вас найледачіший, два кроки вперед!

Усі президентські головорізи як один посунули вперед.

Тепер два очільники кривавих режимів летять на російську військову базу.

Вишикували перекинуту з Донбасу деморалізовану десантуру і п'яних бомбометальників по Алеппо.

Тепер Путін ставить своїм воякам те саме запитання.

Всі «миротворці» стоять ніби зам'яні.

Нарешті двоє заворушилися і один питає другого:

— Вась, пошлі, штоль?

— Да ти чьо, охренєл? В таку даль переться?!

Пілот літака, що везе чергову порцію гарматного м'яса зі Псковської дивізії на Донбас, помічає, що спалахнув правий мотор. Найрозумніше було б, подумав він, зараз приземлитися, але ж до Ростова ще 300 кілометрів, а баки з паливом через п'яну авіаобслугу недозаправлені — до льотвища не дотягне, а висота 8 тисяч метрів... Пілот негайно зв'язується з контрольним пунктом:

— Літак у вогні, пальне закінчується, до Ростова не долечу, висота 8 тисяч метрів... Що робити? Чекаю вказівок!

Черговий: «Повторюй за мною: Господи, прости мене, грішного...»

Дош. Весняне бездоріжжя. Московський генерал додому з Луганщини повертається.

На дорозі бачить застряглу тентовану вантажівку зі свого 2-го арміського корпусу.

Думає — треба допомогти: як-не-як свої... Вилізли з шофером, почали штовхати. Запацьорились грязюкою, але вантажівку виштовхали.

Генерал, стираючи піт із лоба і потискуючи руку водієві вантажівки, каже:

— Тяжеловата машина, чорт побери!

— Есьо би! Тилове дурачію після вчашньої вашої переможної атаки напакувало мене двохсотих под самий тент! А по такій дорозі і чорт не поможет...

Повідомив **Михайло КІШКА**.
м. Севастополь.

Сторінка для дітей

На подвір'ї ненароком
Горобець стрів Снігура.
Глянув звверху, глянув збоку —
«Чик-чирик», мовляв, пора
Познайомитись нам ближче:
— Хто такий і звідкіля?
На землі житло, чи вище?
Зблизька ти, а чи здаля?
Де провів ти літо, осінь?
Чом у вирій не летів?
Чом тебе не бачив досі?
І який у тебе спів?
— Ти цікавий, аж занадто.
Все питаєш без кінця.

Там, на півночі, хатина,
А сюди я прилетів
Із батьками тимчасово,
До весни лиш — і назад.

А самого як же звати?
— Як, не знаєш Горобця?
Та мене тут кожен знає,
Рід наш тут живе давно,
Тут житло постійне маєм,
Ген, високо, під вікном.
Ну, а ти?
— Я із родини,
Може, чув про Снігурів?

Восени вернемось знову...
І отак багатократ:
То у гості, то додому —
Бо зима прелюта в нас.
Я ні з ким тут не знайомий.
В цих краях я перший раз.
Тільки влітку народився,
Лиш підріс — і вже у путь.
Ой, я, мабуть, забарився.
Мамця з татком мене ждуть.
Тож лечу до них негайно,
Бо неблизький переліт.
А горобчик: — Зачекай-но!
Дам гостинця на обід.
Ти іще такої здоби
Зроду, друже, не клював.
І снігурчику у дзьобик
Крихту хліба передав.

Аркадій МУЗИЧУК.

Яринка-перлинка

Так, це я, ваша Яринка,
У сім'ї мала перлинка.
Хоч мені немає року —
Розумнішаю потроху.
Ось татусь прийшов з роботи,
Відпочить йому охота.
А приляж-но на подушку
І скуштуй мою пустушку —
З нею спати цікавіше,
Сни насняться веселіші.
Поки тато спати буде,
Перевірю все і всюди:
Щось новеньке хочу взнати,
Проповзу по всій кімнаті:
Ходять тут якісь вусаті
І пухнасті, і вухаті
Так, як я, на чотирьох.
Погуляємо утрюх.
Лапку простягніть швиденько,
Хочу стиснути міценько,
Є до вас у мене діло —
Ну, кому не пощастило?
На підлозі в кухні миска,
Я загляну в неї нишком:
Кого тато тут годує?
Мені теж обід смакує!
Каже мама: «Вже обід.
Випий молочко як слід!»
Татусю віддам я соску,
Заберу у нього ложку,
Посмакую його борщик.
Може, з'їсти увесь горщик?
Запущу в тарілку жменьку
І зловлю іще пельменьку.
В татуса смачний обід.
Я скуштую все як слід,
Суну руку в холодець.
Я, Яринка, — молодець!

Тетяна САХНО.

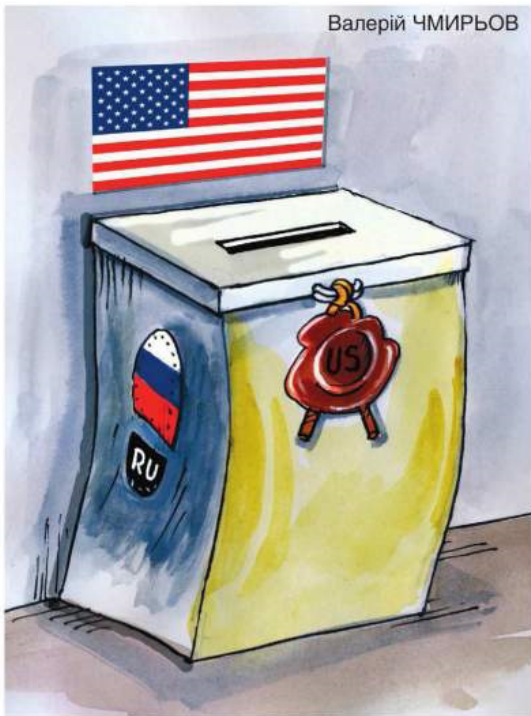

Малюнки Олексія КОХАНА.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Валерій ЧМИРЬОВ

Російський слід на американських виборах.

*Страшне перо
не в гусака...*

«Тетяна купила руду козу, яка гавкає день і ніч і живе на широку ногу».

«Петро Іванович родився в сорочці і штанах і економить гроші на вбранні».

«Одарка може сваритися з сусідкою цілий день, бо має довгий язик».

«Микола купив третього папу, бо попередні два називали його Петром і Остапом».

«Параска в селі гнала найкращий самогон і в понеділок до неї приходили всі алкоголіки лікуватися».

«Якщо в Одарки свербів язик, вона кликала сусідку щоб посваритися».

«Остап завжди старався закривати рот своєму співрозмовнику, а свій язик висував до пояса».

«У Петра була дуже красива жінка, якою любувався він і його друзі».

«Генерал був порядним офіцером він чітко виконував накази своїх начальників і дружини».

«Микола як женився називав свою дружину голубкою, а через рік чорною вороною».

«Одарка знала, якщо в сусідки Насті вночі гавкає собака, це означає, що до неї приходить новий коханець».

«Остап поліз до сусіда на яблуню, порвав штани і радується».

Рядки із творів літстудійців надіслав
Іван МАРТИШКО.

м. Мостиська Львівської області.

Роман ЛАЗОРЕНКО

ПОВІСТЬ ГІБРИДНИХ ЛІТ

(Літопис колишнього донецчанина, а нині
смиренного ченця Києво-Перчанського монастиря)

Року 2016. ІНОЗЕМНІ НАЙМАНЦІ ТА ВІТЧИЗНЯНА КАПУСТА

Пригоди кортежу утеклого президента Януковича, котрий чудом у лютому 2014 року втік від погоні «іноземних найманців без розпізнавальних знаків», не дають спокійно спати і колишньому прем'єру Ніколаю Азарову. Як відомо з останніх «свідчень» кримінального «професора», його кортеж було обстріляно з автоматичної зброї. Щоправда, фізично ніхто не постраждав.

Інша пригода сталася з Азаровим. Майже через три роки після своєї втечі він повідав людству про приголомшливі подробиці нападу на нього.

«Щодо мене використовувалися не тільки погрози, а й дії, що ставили під загрозу життя та здоров'я моєї сім'ї. У дім, де мешкали мої діти, кидали пляшки із запалювальною рідиною. У дім, де я мешкав, здійснювалися проникнення. Машина, на якій їздила моя дружина, була обстріляна, в неї випустили всю обойму, моя дружина була шокована. Мого охоронця жорстко побили».

Сам Ніколай Янович, вірогідно, чудом урятувався від смерті тільки завдяки тому, що під час цих трагічних подій залишився на дачній ділянці обгортати свою улюблену капусту.

У цій жахливій історії радує тільки одне. Судячи з усього через багато місяців пам'ять поступово повертається і до Януковича, і до Азарова. І ми ще матимемо змогу почути багато цікавих подробиць про те, як страшні правосеки хотіли люструвати внука Януковича і нагодувати отруєною капустою внучку Азарова.

Року 2016. ГРІЗНІ ГАВРИЛІВСЬКІ КУРЧАТА ПРУТЬ НА КИЇВ

Не встиг улюблений «журналіст» ДНР Грем Філліпс очуняти після планів полководця Захарченка забезпечити золотий вік Росії шляхом завоювання Великобританії, як наполеонівські плани чільника «республіки» різко змінилися.

Саша «Гаврилівські курчата» тепер вирішив не випробовувати долю народно-бурятського ополчення Донбасу в холодних водах Ла-Маншу і змінив вектор наступу і кінцеву мету запланованої експедиції.

Цей стратегічний геній, хоч і не має вищої освіти, але завдяки своїй знаменитій інтуїції був першим при «відтискуванні» банків і супермаркетів у Донецьку і тому з'ясував, що рішення суду Амстердама повернути експозицію скіфського золота в Україну є «юридично неправильним». Захарченко навіть урочисто поклявся: «Я вам гарантую і впевнений, що коли ми візьмемо Київ, зміниться ситуація в Києві, золото Криму повернеться все-таки до Криму».

Якщо річ, у «народній республіці» так і не настали благословенні часи, і крокодил чомусь не ловиться, і кокос не росте. А якщо вірити словами колишнього донецького воєначальника Ходаковського, то некомплект «ополченців» уже досягає на передовій 60 відсотків. З таким військом генералові «Гаврилівських курчат» не те що до Ла-Маншу, а й до Мар'їнки не додидати зі своєю простріленою в жорстокому бою сідницею. І все-таки в нього ще є один чудовий шанс. Аби не повторити героїчну долю Мотороли, стратегів базарних рундуків потрібно якнайшвидше здійснити безстрашну явку з повинною і здатися українській владі. А золото Криму все одно повернеться до Криму без визвольного походу «Гаврилівських курчат», щойно півострів буде звільнено від тамтешніх народно-бурятських ополченців і по-московськи акаючих солдатів із шевронами армії «Тамихнет».

(Далі буде)

В наддеснянській землі
Бог нам дав Наталі,
І зраділи усі
Василі й Івасі.

Наталі, Наталі,
Ручки й ніжки малі,
Підростай, розквітай,
Ти прославиш наш край!

Промайнули роки,
Ніби помах руки.
Наталі підросла –
Дивовижна краса.

Парубків штабелі –
Біля ніг Наталі.
Гай шумить і гуде –
Наталі когось жде...

Її не тра Василів,
Її не тра Івасів –
В них бо кишка тонка...
Вона жде Козака.

НАРОДНА ДУМА про чарівну наддеснянську Наталі недолюбного жениха-зброду зі смоленська, натхненного поета у стані абстинентного синдрому та безстрашного козака небіду на білоруському мазі

Наталі, Наталі,
К бісу ці хабалі!
Он майнув у вікні
Хтось на білім коні...

Але ось навесні
Із заплави Десни,
Мов на дранім рядні –
Три човни надувні.

На одному – свати,
А на другім – менти,
А на третім притих
Із Смоленська жених.

І сказали свати:
«Дуже легко пливти
Із Смоленська униз,
Як учив нас Чингіз...

«Ой виходь, Наталі,
В нас дари немалі.
А гарбуз вручиш ти –
Враз застрелять менти».

Тут ожив і жених,
Звівсь на ніжках кривих,
Балалайку дістав
І на пуп загорлав:

«Наталі, Наталі,
Ти – як мак на ріллі...
Дні в нас будуть ясні –
Відавайся мені».

А в кушах в цей момент
Похмелявся поет
І натхненно складав
Ось такий мадригал:

«Наталі, Наталі,
Хочуть Вас москалі.
Хоч я сам Вас – не гам,
Москалям не віддам!»

Але поруч якраз
Зупинивсь грізний МАЗ,
Вийшов з нього й заляк
Чорнобровий Козак.

«А це що за напасть!
Хтів москаль дівку вкрасть...
ей, виходьте на прю –
Я вам тюрю зварю!»

Що ж то скоїлось тут!
Став сватам враз капут...
І Козак, як котів,
Пов'язав трьох ментів.

А жених серед нив
Балалайку згубив
І уже не співав,
Бо штани обкаляв...

А Козак Небіда
Крикнув: «Гей! Всі сюда!
Веселись вся рідня –
Наталі вже моя».

І тепер там і тут
Всі гуляють і п'ють.
А забродили менти
Їм сторожать хати.

Записав із народних уст поет **Аскольд Бегеба**, відпочиваючи на Десні в с. Пухівка Броварського району на Київщині, 13.07. 2008 р.

Анатолій ГАЙНО

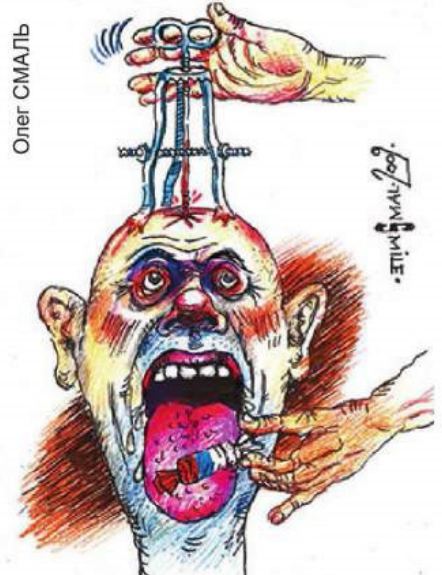
Віктор ГОЛУБ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Олег СМАЛЬ

ПАМ'ЯТІ ВЕЛИКОГО УКРАЇНЦЯ, ПЕРШОГО ЗАКОРДОННОГО ПЕРЕДПЛАТНИКА ВІДРОДЖЕНОГО «ПЕРЦЯ»

Наприкінці минулого року мені несподівано надійшов лист із-за океану з проханням оформити річну передплату на наш журнал. Написала його легендарна особа, з якою я ніколи не зустрічався, але яка мене колись давно буквально приголомшила своєю мужністю і безпрецедентністю патріотичного чину. Тоді на мій редакційний стіл у київській «Молодій гвардії» поштарка поклатла конверт, у якому була копія офіційної заяви одесита Святослава Караванського до прокурора УРСР про притягнення до кримінальної відповідальності... міністра вищої і середньої спеціальної освіти Ю. Даденкова за русифікацію українського студентства.

Я знав, що поширення таких документів не обіцяє авторів безмарного майбуття. Але я не знав, що цей відчайдух зовсім недавно повернувся з таборів, куди його на 25 років запроторили сталінські посіпаки... Я тоді запам'ятав ім'я цієї незвичайної людини, а невдовзі довідався, що «така да», його знову відправили в табір «спадкоємці Сталіна» досидіти тих 8 років, які йому «скостив» Хрущов від присуджених двадцяти п'яти...

Я негайно відповів нашому симпатикові, що він уже може вважати себе передплатником, заодно пригадавши і ту пам'ятку для мене подію. І от за

кілька тижнів по тому надходить із Балтимора сумна звістка, що легендарного дисидента, журналіста й мовознавця не стало...

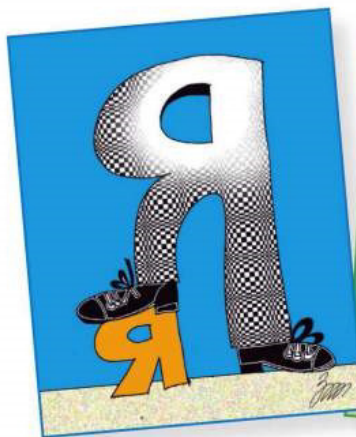
Попри всі біди, які випали на долю цього справжнього мученика, Бог оберігав Святослава Караванського, і він прожив, хоч і трагічне, але доволі тривале життя – майже 96 років; з них третину – в неволі і третину – на чужині... Його книжками – «Практичний словник синонімів української мови», «Російсько-український словник складної лексики», «Словник рим української мови» – користуються тисячі учених філологів і вчителів, його публіцистичні статті в періодиці, присвячені найгострішим питанням політичного й культурного життя народу, колись закликали до боротьби за незалежну Україну, згодом спонукали сотні тисяч молодих українців ставати в лави безкорисливих і самовідданих державотворців.

Мудре, точне й правдиве слово про Святослава Караванського сказав, проводжаючи у засвіти свого друга, інший великий українець Аскольд Лозинський: «Він був поєднувачем українських поколінь, на прикладі якого виростали молоді літератори і правозахисники... Караванському 25 років тому поставлено живий пам'ятник, якому назва «Українська держава». І цей пам'ятник потрібно хіба що трохи відшліфувати до влодоби Святослава Караванського, щоб він міг спокійно заснути».

Вічна слава непохитному борцеві за вільну Україну, щирому виразникові високого духу нашого народу і його невичерпної талановитості!

Юрій ЦЕКОВ.

Малюнки Тетяни ЗЕЛЕНЧЕНКО

ТІЛЬКИ ДЛЯ ГРОМАДЯН ВЕСЕЛОЇ РЕСПУБЛІКИ «ПЕРЕЦЬ»

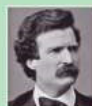
ШЕДЕВРИ СВІТОВОЇ САТИРИ ТА ГУМОРУ – ЗА СМІШНИМИ ЦІНАМИ

Виконуючи взяті на себе під час передплатної кампанії зобов'язання, Генеральна Сміхова Адміністрація журналу «Перець. Весела республіка» розпочинає **ГУМАНІСТИЧНО-ГУМОРИСТИЧНУ АКЦІЮ** поширення шедеврів світової сатирично-гумористичної літератури за абсолютно смішними цінами, а саме: за видавничою собівартістю, котра може розвеселити навіть найпохмурішого бурбона, котрому ще в епоху російсько-комуністичної імперії зробили сміхову кастрацію, щоб приховати за його неусміхненою мармуровою непролазною тупістю.

А для тих, хто любить веселе слово і, отже, отримав громадянство веселої республіки, пропонуються гуртом і вроздріб такі шедеври світової літератури:

Тарас ШЕВЧЕНКО. А ПРАВДА НАША П'ЯНА СПИТЬ.
Сатиричні вірші та поеми. К.: Толока, 2014. – 216 с., тв. обкл., ілюстр. (Серія «Весела планета», вип. 6).
Ціна 17,00 грн.

Марк ТВЕН. ЯК МЕНЕ ОБИРАЛИ В ГУБЕРНАТОРИ.
Оповідання. (З англійської). К.: Толока, 2012. – 344 с., тв. обкл., ілюстр. (Серія «Весела планета», вип. 1).
Ціна 22,00 грн.

Ярослав ГАШЕК. ІДИЛІЯ В ПЕКЛІ.
Оповідання. Гуморески. Памфлети. Фейлетони. (З чеської). К.: Толока, 2012. – 320 с., тв. обкл., ілюстр. (Серія «Весела планета», вип. 2). **Ціна 22,00 грн.**

Остап ВИШНЯ. МИСЛИВСЬКІ УСМІШКИ.
К.: Толока, 2013. – 288 с., тв. обкл., ілюстр. (Серія «Український сміхосвіт», вип. 1).
Ціна 20,00 грн.

Карел ЧАПЕК. ОПОВІДАННЯ З ОБОХ КИШЕНЬ.
(З чеської). К.: Толока, 2012. – 320 с., тв. обкл., ілюстр. (Серія «Весела планета», вип. 3).
Ціна 22,00 грн.

Еразм РОТТЕРДАМСЬКИЙ. ПОХВАЛА ГЛУПОТІ.
Переклав з латини Володимир Литвинов. К.: Толока, 2012. – 192 с., тв. обкл., ілюстр. (Серія «Весела планета», вип. 4).
Ціна 17,00 грн.

О. ГЕНРІ. КОРОЛІ І КАПУСТА. (Роман).
Переклав з англійської Василь Мисик. К.: Толока, 2014. – 216 с., тв. обкл., ілюстр. (Серія «Весела планета», вип. 5).
Ціна 20,00 грн.

Для отримання замовленої книжки необхідно лише оплатити її вартість на видавничий рахунок.
Пот. рах. 26009129418 у ВАТ «Райффайзен Банк Аваль» у м. Києві, МФО 380805, Код ЄДРПОУ 30970534).
Надіслати звичайним листом на адресу видавництва «Толока» (м. Київ, 01103, а.с. 67) ксерокопію квитанції про переказ.
Повідомлення про надісланий шедевр ви отримаєте поштою на свою адресу.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Двоє продавців одного з універмагів, повертаючись з роботи, зустрілися в трамваї.

- Неподобство, їдемо, мов оселедці в діжці! – обурився один.
- Тридцять хвилин доводиться сидіти у трамваї, – сказав другий.
- Сидіти? Чудовий жарт! Ви хотіли сказати – стояти?

з вами їх і вип'ємо. Як ви її примусите поступитися місцем?

– У мене є надійний прийом, – відповів продавець і протиснувся до місця, де сиділа дама.

Він нахилився до неї і, ніяково посміхаючись, мовив:

– Ледве тримаюся на ногах, шановна. Жінка обурено глянула на нього.

Р. УРБАН (Австрія)

НАДІЙНИЙ ПРИЙОМ

– Навіщо стояти? Ми з вами і так цілий день на ногах. Мені завжди поступається місцем яка-небудь дама.

– Хотів би я глянути на цю даму! – хихикнув колега.

– Будь ласка. Ось, наприклад, біля виходу сидить дама в білому капелюшку. Б'юся з вами об заклад на два кухлі пива, що вона запропонує мені сісти.

– Та їй же під сорок! Спорю на чотири кухлі. Завтра в буфеті універмагу ми

– Не розумію вас, пане.

– Пробачте, – затаючись, сказав продавець. – Просто я подумав, що така молода, в розквіті сил жінка, могла б поступитися місцем втомленому старому і самотньому чоловікові.

– Будь ласка! Із задоволенням! – радісно підвелася жінка. – Що ж ви раніше не сказали?

Переклад з німецької В. КИЩУКА.

– Не розумію, в кого це дитя вдалося?!

Хрестослів ДРУЖНИЙ ДІМ

По горизонталі: 1. Видатне досягнення спортсмена. 4. Господар кузні. 7. Артист цирку. 8. Його робить щоранку лікар, що має швидко оглянути всіх пацієнтів у лікарні. 9. Хвороба. 10. Ведучий випуску новин на радіо. 13. Довгастий солодкуватий плід пальмоподібної тропічної рослини, який смакує багатьом українцям. 14. Розкрита праща, вищир вовка. 15. Пологи у кролиці. 16. Негативно заряджений електрод. 17. Вигук, яким посилають собаку за здобиччю чи кинутою для тренування паличкою. Або один із кращих осінньо-зимових сортів яблунь. 18. Фахівець, який застосовує порівняльно-історичний метод у дослідженні якоїсь галузі знань, проблеми. 20. Видатна італійська актриса. 21. Розділ книги або статті, позначений окремим заголовком. 22. Обсмажені в олії тонкі і хрусткі скибки картоплі. 24. Славний хор Леопольда Ященка. 26. «Дружина» півня. 27. Найпопулярніша страва з підсмажених яєць.

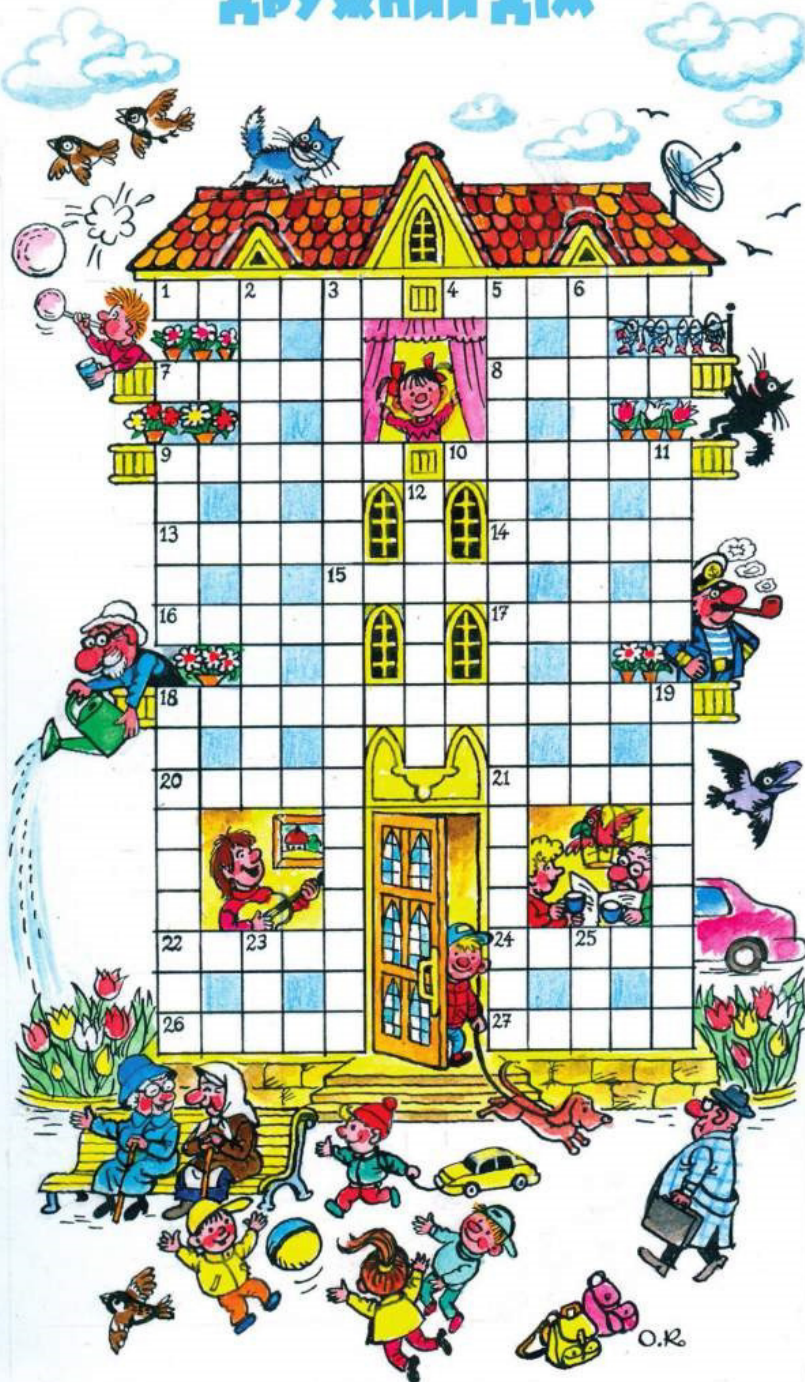
По вертикалі: 2. Прилад для вимірювання координат точок на топографічній карті. 3. Розпізнавання захворювань тканин або органів людини чи тварини за допомогою рентгенівського проміння. 5. Розділ медицини, що вивчає захворювання вуха, горла і носа. 6. Мистецтво надання будівлі гарної, гармонійної цілості, відносно стилю і краси. 9. Дрібно-ворсиста шкіра для взуття. 11. Кондитерський виріб із тіста, загорнутого в кілька шарів, із солодкою начинкою. 12. Великий круглий пухкий хліб із прикрасами з тіста, який печуть на весіллі. 18. Маленьке суцвіття більшості злаків. 19. Процес засвоєння їжі в організмі людини. 23. Рілля, залишена на одне літо без посіву. 25. Старовинна холодна зброя у вигляді прямого довгого клинка із рукояткою.

СУЧАСНІ НАРОДНІ ПРИКМЕТИ

- ♦ Якщо сонце швидко сідає за хмари, то ціни стрімко підуть угору. Сонце чисто йде за обрій, – ціни зростатимуть плавно.
- ♦ Звечора жаби голосно і дружно кумкають, то зранку без перешкод відкриється сесія Верховної Ради.
- ♦ Якщо ластівки літають над землею високо, – подорожчають квитки на літак, якщо низько, то краще їхати поїздом.
- ♦ Якщо дим з комина припадає до землі, то чекай повзучої інфляції, якщо дружно піднімається вгору, – до стрімкої інфляції.
- ♦ Якщо ціни на гречку поповзли вгору, то незабаром слід йти на виборчу дільницю і голосувати за свого кандидата, який пообіцяв після виборів стримати подорожчання цього стратегічно-електорального продукту.

Народний прогностик
Володимир СОЛОНЬКО.

ХРЕСТОСЛІВ ДРУЖНИЙ ДІМ

Склала **Олена БЕГМА**, малював **Олексій КОХАН**.

Відповідь на хрестослів «ЗОРЕЛІТ», уміщений у «Перці» №2.

По горизонталі: 4. Каракас. 8. Холодильник. 9. Бортмеханік. 13. Посад. 14. Гіпюр. 16. Крило. 17. Йолюп. 18. Приладобудівник. 21. Твіст. 24. Трамп. 27. Траур. 29. Рокіт. 30. Авіаконструктор. 37. Акула. 40. Океан. 43. Баритон. 44. Мряка. 45. Іприт. 46. Киселик. 47. «Ямаха». 48. Санта.

По вертикалі: 1. Рапорт. 2. Паритет. 3. Пальма. 5. Поло. 6. Порт. 7. Лижі. 9. Бескиди. 10. Радіола. 11. Ногайці. 12. Капелан. 13. Пікап. 15. Ріпак. 19. Лис. 20. Вир. 21. Тітка. 22. Івасі. 23. Турок. 24. Тарту. 25. Аскет. 26. Потер. 28. Рок. 31. Вік. 32. Аул. 33. Небраска. 34. Танталіт. 35. Кок. 36. Ода. 37. Армія. 38. Уляна. 39. Абака. 40. Онікс. 41. Екран. 42. Нитка.

Редакція залишає за собою право на редагування надісланих матеріалів без узгодження з автором. Рукописи й малюнки не повертаються й не рецензуються. Редакція може не поділяти думку автора. За зміст рекламних матеріалів та листів, надісланих читачами, редакція відповідальності не несе. Матеріали, позначені літерою «Р», публікуються на комерційній основі.

При передруку посилання на «Перець.Весела республіка» обов'язкове.

ПЕРЕЦЬ ВЕСЕЛА РЕСПУБЛІКА

№ 3 • Лютий 2017

КРИСЛОВАДНА ГРОМАДА ВЕСЕЛОЇ РЕСПУБЛІКИ «ПЕРЕЦЬ»

ПРЕЗИДЕНТСЬКИЙ КОРПУС

Форма правління авторитарно-демократична

Юрко НЕДАЙМАХУ

(працює на авторитарних засадах від півночі до обідньої перерви)

Георгій ВІДСЕБЕНЬКО

(працює на демократичних засадах після щедрого обіду до півночі)

РАДА СМІХОВОЇ БЕЗПЕКИ І ОБОРОНИ

Секретар Ради Сміхової безпеки і оборони (РСБО)

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Народний художник України

ГЕНЕРАЛЬНА СМІХОВА АДМІНІСТРАЦІЯ

Генеральний Сміховий Адміністратор

Юрій ІЩЕНКО

Майстер бюрократичних технологій, улюбленець чиновницьких кабінетів

ВЕРХОВНА БАЛЯНДРАСНА РАДА

Головний Заводій Верховної Баяндрасної Ради

Олег ЧОРНОГУЗ

Заслужений діяч мистецтв України

Лідер жорсткої опозиції у Верховній

Баяндрасній Раді

Петро ПЕРЕБИЙНІС

Заслужений діяч мистецтв України

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ-КАРИКАТУРИСТІВ

Прем'єр-міністр образотворчих просторів Веселої республіки «Перець»

Олександра ОКО

Заслужений художник України

ДИПЛОМАТИЧНИЙ КОРПУС

Надзвичайний, Повноважний і Постійно діючий посол України у Веселій республіці «Перець»

Анатолій ПАЛАМАРЕНКО

Народний артист України

Надзвичайний, Повноважний і Постійно діючий посол Веселої республіки «Перець» в Україні

Євген ДУДАР

Заслужений діяч мистецтв України,

Сміховий консул Веселої республіки «Перець» на Українському радіо

Василь ДОВЖИК

Заслужений діяч мистецтв України

УКРСМІХІНФОРМБЮРО «ПЕРЦЯ»

Валерій ЧМИРЬОВ

Світовий мережевий репрезентант українського мистецтва сміху

Засновник і видавець журналу:

Спеціалізоване видавництво сатирично-гумористичної літератури «ТОЛОКА».

01103, Київ, вул. Підвисоцького, 3, пом. 3.

Видається з квітня 1922 року.

Свідоцтво КВ №22246-12146Р від 28.07.2016 р.

Адреса редакції:

01103, м. Київ, вул. Підвисоцького, 3, пом. 3.

тел.: (044) 284-77-00

Адреса для листування: 01103, м. Київ, а/с 67

e-mail: red.perets2017@ukr.net

Літературний відділ: perets.vr@ukr.net

Художній відділ: perets.cartoon@ukr.net

Відділ передплати і торгівлі «Книга-поштою»:

тел.: (044) 456-83-27

e-mail: perets.peredplata@ukr.net

Відділ маркетингу та реклами:

тел.: (044) 284-77-00

e-mail: perets.reklama@ukr.net

Головний редактор: **Юрій ЦЕКОВ**

Головний художник: **Олексій КОХАН**

Відповідальний секретар: **Юрій ІЩЕНКО**

Комп'ютерна верстка: **Валерій АРСЕНЮК**

Друк: ТОВ «Інтерконтиненталь-Україна»

(Керівники: О. М. Дорошенко, В. О. Павловський)

01021, м. Київ, вул. Інститутська, 16, оф. 1/15.

Свідоцтво ДК № 4562 від 13.06. 2013 р.

Замовлення № 10578.

Загальний наклад 12 400 прим.

Підписано до друку 28.03.2017 р.

Формат 60х84/8. Виходить 1 раз на місяць.

Передплатний індекс 97835. Ціна договірна.

© Перець. Весела республіка. 2017

НЕ ДУМАВ ІТИ ДО КУМИ, ТАК СОБАКИ ЗАГНАЛИ...

Олександр КОНОВАЛЕНКО

Олександр КОНОВАЛЕНКО

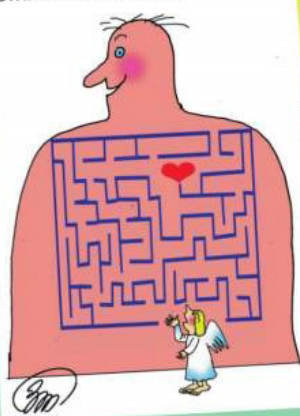

— Ми замовляли стриптизера на дівочу вечірку.
Нехай вже приїздить.

Валерій ЧМИРЬОВ

Тетяна ЗЕЛЕНЧЕНКО

Геннадій НАЗАРОВ

— Ти спав з моєю
дружиною! Ти мені
за це заплатиш!

— Я не плачу
двічі

Олександр КОНОВАЛЕНКО

— Ми ж забули прибиральницю з 8 березня
привітати!..

Олег ГУЦЮЛ

Олександр КОНОВАЛЕНКО

СМІХОВІ ПРЕФЕКТИ ВЕСЕЛОЇ
РЕСПУБЛІКИ ПЕРЕЦЬ ПО ОКРУГАХ:

Автономна Республіка Крим — вакансія
Вінницький — Леонід КУЦІЙ
Волинський — Василь СЛАПЧУК, Сергій ЦЮРИЦЬ
Дніпровський — Василь ШАРОЙКО
Донецький — Павло КУЦЬ
Житомирський — Василь ДАЦЮК
Закарпатський — вакансія
Запорізький — Пилип ЮРИК

Івано-Франківський — Микола САВЧУК
Київський — Тарас КІНЬКО
Кіровоградський — Сергій КОЛЕСНИКОВ
Луганський — Павло КУЦЬ
Львівський — Олег КАЧКАН
Миколаївський — Василь ПІДДУБНЯК
Одеський — Дмитро ШУПТА
Полтавський — Павло СТОРОЖЕНКО
Рівненський — Юрій БЕРЕЗА, Василь ТИТЕЧКО
Сумський — Петро ТОВСТУХА
Тернопільський — Ярослав БОРСУК

Харківський — Микола ВОЗІЯНОВ, Володимир СУБОТА
Херсонський — Олександр КОНОВАЛЕНКО
Хмельницький — Олексій ТИМОЩУК
Черкаський — Сергій НОСАНЬ
Чернівецький — Флоріан БОДНАР
Чернігівський — Сергій ДЗЮБА

Для листування:

Поштова адреса — 01103, м. Київ, а/с 67

Електронна пошта — perets.vlaskor@ukr.net